Професійна архітекторка Христина Лукащук виступила співзасновницею найбільшої у Львові мистецької галереї, а от славу письменниці ій нема з ким ділити. 2012 року неодноразова лауреатка «Коронації слова» знову отримала диплом — цього разу це Спеціальна відзнака за найкращий еротичний твір!

ЗАЧАРОВАНІ ПОГЛЯДИ ЧОЛОВІКІВ... ПРОКЛЬОНИ В СПИНУ ВІД ЖІНОК... ЗВИЧАЙНІСІНЬКА ХВОЙДА? ФАТАЛЬНА ЗВАБНИЦЯ? ХТО ВОНА НАСПРАВДІ?

На обкладинці книжки — слово, яке непросто навіть вимовити, не зашарівшись, не те що назвати так себе саму. Героїня роману «Курва» наважується. І це — лише початок найвідвертішої сповіді з часів «Основного інстинкту» і «Дев'яти з половиною тижнів». Життя красуні дизайнерки Марти Дмитрів — карусель стосунків із чоловіками. Остап, Павло, Олег, Ростик… З цієї божевільної, солодкої, сповненої чуттєвості каруселі спокуси вихід лише один. І це аж ніяк не заміжжя!

Еротика — ще не порнографія, але вже й не любовний твір. Вона посередині або понад ними. Попри свою круту назву роман Христини Лукащук написаний зі смаком і з почуттям. Це еротика, яка вабить, а не відштовхує. І це дуже жіноча еротика, яка вигідно вирізняється з того, що інколи доводиться зустріти в авторів більш відомих, де фізіологія випирає на передній план.

Юрій Винничук, письменник

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-4699-0
9 789661 446990

Коронація слова

КУРВА

Христина ЛУКАЩУК

Христина ЛУКАЩУК

КУРВА

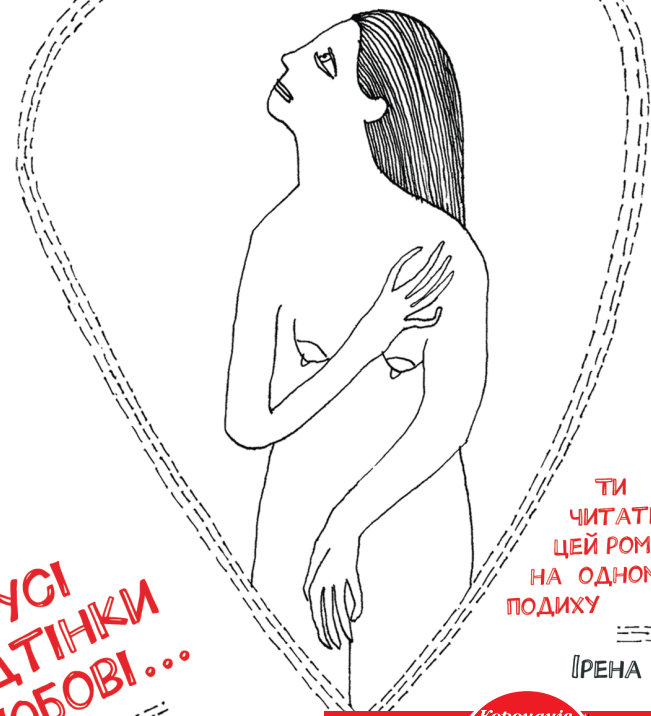

ТИ ЧИТАТИМЕШ ЦЕЙ РОМАН НА ОДНОМУ ПОДИХУ

Ірена Карпа

УСІ ВІДТІНКИ ЛЮБОВІ...

kraft foods
Коронація слова
ІНТЕР
КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

Христина ЛУКАЩУК

КУРВА

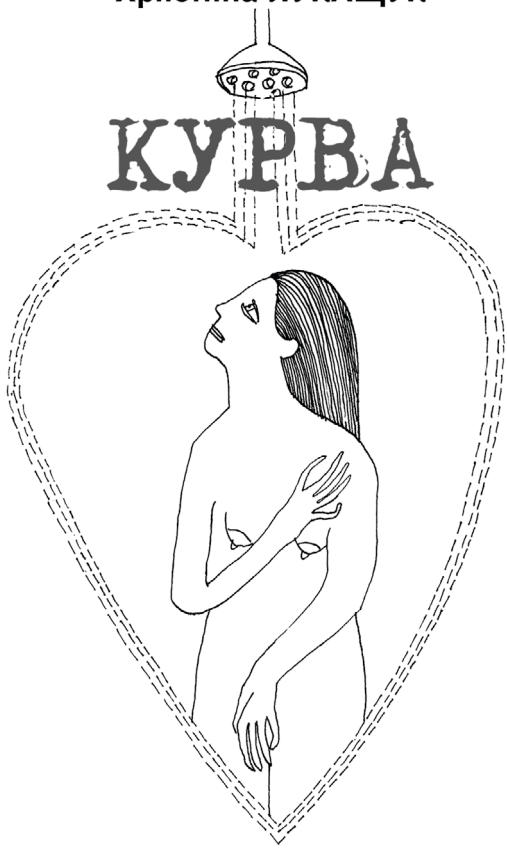

Спеціальна премія конкурсу романів, кіносценаріїв,
п'єс та пісенної лірики про кохання
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА — 2012»

ХАРКІВ
2013
КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Л84

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки і художник *Христина Лукащук*

Літературно-художнє видання

ЛУКАЩУК Христина
Курва
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Відповідальний за випуск *К. В. Шаповалова*
Редактор *О. М. Хвостова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 19.12.2012. Формат 70x100/32.
Друк офсетний. Гарнітура «HeliosCond». Ум. друк. арк. 9,67.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

ISBN 978-966-14-4699-0

© Х. Лукащук, 2012
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

«Коронація слова» створює для вас нову хвилю української літератури — яскраву, різножанрову, захоплюючу, — яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь.

Тетяна та Юрій Логуш,
засновники проекту

Міжнародний літературний конкурс романів, кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей «Коронація слова» був заснований за підтримки бренду найпопулярнішого українського шоколаду «Корона». Головна мета конкурсу — сприяння розвитку новітньої української культури.

Література, кіно і театр обрані не випадково, адже саме ці жанри є стратегічними жанрами культури, що формують і визначають зрілість нації.

Метою конкурсу та його завданням є пошук нових імен, видання найкращих романів, стимулювання й підтримка сучасного літературного процесу, кіно й театру і як наслідок — наповнення українського ринку повнокровною конкурентоспроможною літературою, а кіно й театру — якісними українськими фільмами й п'єсами.

koronatsiya.com

Дорогий читачу!

У тебе в руках нова книжка Христини Лукащук — урбаністична, цілком європейська проза, хоч і не без нашарування гендерних особливостей пострадянської малооб'єктивної реальності.

Ти читатимеш цей роман на одному подиху, бо персонажі такі непідробно життєві, що аж подумки роззираєшся: про кого із твоїх знайомих це написано? І голос авторки такий… правдивий, першоособовий, що навіть тембр його уявляється під час прочитання.

Я, звісно, спойлером не виступатиму і не розкажу, що «убійцей бил дварєцкій», — сам отримуй своє задоволення. Чи від щедрих описів еротичних сцен, чи від чужої щирості. Ти ж явно не належиш до поглиначів постановочних ток-шоу, про яких героїня риторично зітхає: «Кому цікавий твій щирий біль? От якби ти щось приховувала, то одразу б знайшлися люди, готові за будь-яку ціну цю таємницю з тебе вичавити».

«Курва» написана з легким гумором та іронією, котрі компенсують дещо наївні, виправдовувальні інтонації в коментарях до прямої мови героїв. Тож рівнів прочитання книги вистачить на всіх: потішаться і фанатки серіалу «Секс і місто», і шкільні психологи.

Легкою ходою ніг, обтягнених щільними червоними капроновими колготами, героїня простує на територію постфемінізму. Її історія — це історія заварювання чесного бізнесу молодою жінкою в корумпованій країні, розривання між бажанням бути успішною, незалежною — й такою, котрій чоловіки купують мандрівки, картини і будинки. Якоїсь миті, несвідомо перефразуючи слова Шерон Стоун про те, що всі ми стали тими хлопцями, за котрих в юності мріяли вийти заміж, Марта міркує про одну з подруг: «Такій, як вона, можна довіритися, поруч із такими, як

вона, спокійно і затишно. Ще мить — і я попросила б її вийти за мене заміж». Не знаю, як тебе, а мене страшенно тішать моменти апелювання до «простонародного»: «Знаєш, як у народі кажуть: “Lepiej pani rozwódka, niż pani kurva” (“Краще розлучена, ніж хвойда” (*польськ.*))». Скромний шарм галицької буржуазії… А ще — зворушливі родинні легенди і купа цілком практичних подробиць штибу рецепта приготування соковитої печінки в яблуках. Пахне дещо смачніше за джойсівську смажену нирку, скажи?..

Проблема героїні знайома не одній із наших сучасниць. Марта добре розуміє: найкращі її роки витрачені на примару, на ілюзію, на розжовану глянцем і кінематографом надію на те, що от-от Він покине дружину і прийде до неї, коханки, бо хто, як не вона, зробить Його щасливим. І після одного «героя» приходить наступний, тільки щастям щось мало кому пахне. Та й взагалі, спостерігаючи за одруженими й самотніми подругами, героїня мимоволі зважує, що ж страшніше: «ущербність» існування самотою чи «сірі будні» сімейного життя? Утім, у своїй родині Марта сірості не зауважила: були виїзди на природу, спорт, спільне дозвілля — усе це конфліктує з її дитячою образою на батьків і класичною недолюбленістю, що нібито спричиняє проблеми в побудові дорослих стосунків.

Усвідомлювати, прощати, приймати. І інших, і себе саму. Чи буває на світі робота, важча за цю?

P. S. Автор — молодець. А вбивця — дружина коханця.

Ірена Карпа

Я — курва. Ні-ні, я цього не стверджую, але й не заперечую. Не маю права, сили, бажання. У жодному разі.

Курва… Чомусь саме це слово постійно лунало в моїй голові з раннього дитинства й особливо голосно звучить сьогодні. Але вже не в голові, а з уст найближчих і найдорожчих людей.

Мені б дуже хотілося, аби згодом можна було сказати, що це такий ефектний хід, поштовх, аби заінтригувати, зачепити і змусити читати далі. Як ото в романі полячки Моніки Шваї «Я — зануда». Там уже через кілька сторінок розумієш, що героїня аніскілечки не зануда. Просто навколо неї такі люди, що ніяк не доберуть, яка ж вона насправді приваблива, чесна, справедлива…

От і я могла б інтригувати, це було б, мабуть, гарно, але вже не цікаво. Нічого в житті не буває просто так, випадково. Усе сплановано, закономірно, справедливо, та про це я довідалася згодом, значно пізніше. А сьогодні я — курва…

…Ми з Павлом на декілька хвилин заскочили в нашу улюблену кав'ярню «Світ кави», що на площі Катедральній. Ну, це надто голосно сказано — наша улюблена кав'ярня. Моя — так, його — так, але не наша вдвох. Одне на двох у нас тільки кохання, що знекровлює, виснажує і забирає всі сили. А чи бувають інші? Мабуть, таки бувають. Мусять бути. Бо якби не

було, то люди виглядали б, як ми: вимотані, схудлі, під очима — синці від утоми, розгублений, зацькований погляд загнаного звіра. І поводилися б, як ми: з острахом озиралися б навсібіч, тільки-но майне чиясь тінь чи силует, ховали б погляди в разі зустрічі зі знайомими, переходили б на інший бік вулиці, якщо встигли зауважити їх раніше.

Львів — не Київ. Тут імовірність зустріти того, кого знаєш, набагато більша, ніж у великому місті. Тим паче, що всі люди вештаються приблизно тими ж маршрутами, адже, попри й справді велику пропозицію, вибір невеликий. А коли прикипиш до чогось серцем, то вже надовго. Отак і заробляють у Львові кав'ярні та невеличкі крамнички на надмірній сентиментальності.

— Давай на другий поверх, — пропонує підкреслено уважно.

Саме ця уважність і виказує в ньому розгубленість, яку він будь-що намагається приховати. У такі миті мені його шкода. Доводиться вдавати, ніби нічого не бачиш, не розумієш, не відчуваєш. Коротким кивком голови погоджуюся. А що буде, коли одного разу спробувати?.. Зауважити, зрозуміти, відчути. Що тоді?.. Не сьогодні, не зараз, не цієї миті. Не в переддень нашого першого спільного відпочинку.

Насправді я люблю цей другий поверх. Значно світліший, ніж перший, і створює відчуття не просто кав'ярні, а чиєїсь зі смаком оформленої вітальні.

Я люблю ходити в гості, зустрічати різних людей. Це в мене своєрідне хобі. Весь час гостини я уважно спостерігаю, слухаю розмови, ловлю погляди і наприкінці вже маю образ — готове

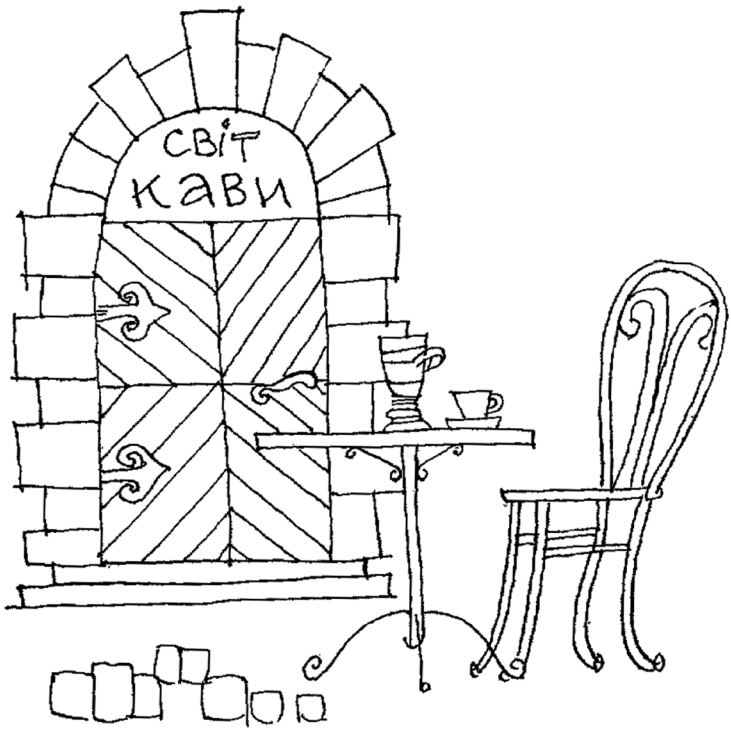
СВІТ
КАВИ

чуже життя з усіма його кольорами-нюансами. Іноді мені вдається розгледіти між людьми зв'язки, які ті вдало приховують роками. Навіщо воно мені? Не знаю.

Я про це досі нікому не розповідала. Павло — перший, кому зізналася. Не тому, що була впевнена: йому це сподобається, він зрозуміє, долучиться і можна буде разом тішитися, розкодовувати, забавлятися. Не через те, що надіялася: це нас зблизить, зріднить, з'єднає. Ні, аж ніяк.

Я знала, що він у кращому випадку зниже плечима, усміхнеться і залишить все як є — без осуду чи схвалення, без уваги, коротко кажучи. Зізналася лиш тому, що це я, це моє, тільки моє, персональне, приховане, виплекане. Бо хотілося мені, аби серед десятків, сотень дівчат-жінок міг вирізнити, ідентифікувати мене — єдину і неповторну для нього. Саме через це кортіло зізнатися геть-чисто в усьому, щоб міг він іще сильніше мене полюбити. Полюбити власне мене, а не образ жінки, який переслідує його роками…

Ніжний відтінок лимонного кольору на стінах, ледь проявлена пастель чудового ручного розпису, який здалеку нагадує старовинну фреску. Багато теплого натурального полірованого дерева, поверхні якого тягне торкнутися. Та попри все це, мене другий поверх приваблює іншим. І тут, і на третьому (так, є ще й третій) завжди експонують картини місцевих художників. Для мене це особливо цікаво, бо кілька останніх років я працюю дизайнером. Скромним і дуже вузької спеціалізації — кераміка. Я розписую керамічну плитку в тому стилі, який запропонує керівник проекту.

— Як завжди? — знову Павло, і знову неймовірно уважний.

— Так, — усе-таки всміхаюся. Намагаюся приховати усмішку схиленою вперед головою. До біса приємно, коли знають твої вподобання.

Я сідаю біля найближчого до вікна столика. Тут можна, адже у вітрини другого поверху не так просто зазирнути, тим паче, що навпроти — катедра. Катедральний собор — як німий докір нашому коханню.

— Доброго дня, одну каву середньоміцну і сильнокислу… Так, ви добре почули, — терпляче, — сильнокислу, і одну… — розгублено, — каву дня попрошу.

У цій кав'ярні важко прийняти рішення навіть гурманам, якими, до речі, у нашому місті себе вважають мало не всі. Що вже казати про дилетантів, до яких зараховую і себе. Саме тому давно завчила напам'ять і за потреби вистрілюю, не задумуючись, про оту середньоміцну та сильнокислу.

— Трафив[1]? — просто в очі.

— Як завжди… — Я вмію визнавати очевидні речі.

— Гарно тут. — Роззирається, наче вперше.

Я ж бачу — нервується. Ми на другому поверсі, подалі від людського ока, а він таки нервується. Раптом мені стає прикро за нього — дорослого, самодостатнього заможного чоловіка, власника однієї з найпотужніших мереж супермаркетів у нашому місті. Бере досада за себе, за своє почуття до нього. Він мене соромиться, бо інакше чого б озирався полохливо, як злодій?..

Дошкульні слова готові зірватися з уст, але я стримуюся. Лише день, один-єдиний день — і ми вдвох на пляжі з тради-

---

[1] Трафляти (*діал.*) — влучати. (*Тут і далі — примітки редактора.*)

ційним коктейлем у руці. Самі-самісінькі на весь готель, себто без знайомих, друзів, родини. Можливо, саме цього нам уже майже два роки не вистачало, то можна й зачекати той один день.

— Так, — промовляю ледве чутно.

Зле приховую своє розчарування. Але я можу не перейматився — він не побачить. А якщо й помітить, то не зреагує, не спитає. Бо нащо то йому? А раптом ще розплачуся… Отак, просто в кав'ярні, прилюдно, як, зрештою, вже було не раз.

Хлопи стають дітьми, коли бачать жіночі сльози. І саме в той момент, коли жінка потребує його міцного, надійного плеча, чоловік стає безпораднішим за малюка. Я, на жаль, про це відала давно.

— Ти знаєш художницю? — Переконаний, що мені ця тема є близькою.

— Так, Анна Булкіна — дружина мого одногрупника. Тобі подобається? — Мені й справді цікаво, бо я давно шаленію від її робіт.

— Хто? Авторка чи живопис? — пробує жартувати.

Недолуга спроба.

Відмовчуюся. Вдаю, що не розчула. Даю шанс реабілітуватися.

— Не все. Ось ця графіка подобається, наприклад, — киває на невелику роботу. Живопис на склі, синє тло, дівчинка на фоні будиночка пригортає до себе кошеня з такими ж, як і в маленької господині, наляканими і широко розплющеними очима.

Пробує бути відвертим і розкутим. Дивно, вказав на одну з кращих робіт. Назагал він нічого не тямить у мистецтві, але

зараз серед багатих модно колекціонувати живопис і розумітися на ньому. Він не те щоб розуміється, але достатньо тямущий, аби слухати тих, хто в цьому розбирається. Завчив напам'ять кілька прізвищ майстерних живописців і пару відомих шкіл, тож серед собі подібних виглядає інтелектуалом. Поруч зі мною губиться і дещо ніяковіє: в мене-бо спеціальна освіта. Не любить виглядати дилетантом у будь-якій сфері. Не вміє визнавати того, що помиляється або не має рації.

Це й справді чи не найкраща робота Анни. Поряд висить велике полотно з аналогічним сюжетом. Але та, менша картина вабить, бо холодна, колюча. Такої колючості можна досягти лише завдяки властивостям скла — недорогого й крихкого, але такого ефектного матеріалу. Коли довго дивитися на цю фігурку за склом (бо мальована вона зі зворотного боку), то виникає бажання простягнути руку і забрати з тієї морозяної синяви дівчинку з розпущеним волоссям. Притулити її до себе, як вона тулить свого котика, і більше ніколи не відпускати…

Я його ненавиджу. Адже встигаю зловити, пережити те саме відчуття, що й він. Я давно зауважила, що в нас із ним схожі імпульси.

— Мені також ця робота одразу впала в око, — резюмую коротко.

— Справді? — дивується наче щиро.

Не звик, що я так швидко з ним погоджуюся.

— Так. Це виняткова графіка. Купиш? — раптово, сама від себе не очікуючи такого зухвальства.

— Звичайно! — миттєво, наче переймався тим, аби не передумала.

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями «Книжковий Клуб "Клуб Сімейного Дозвілля"»
61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: *trade@bookclub.ua*
www. trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ
65063, м. Одеса, вул. Армійська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю.Д.
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18
тел. +38 (050) 347-05-68
e-mail: *vega_center@i.ua*

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»
04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33
тел. +38 (044) 351-14-39,
+38 (067) 572-63-34,
e-mail: *booksmt@rambler.ru*

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ "Кредо"»
83096, м. Донецьк,
вул. Куйбишева, 131-Г
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: *fenix@kredo.net.ua*
www. kredo. net. ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:
тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Лукащук Х.

Л84 Курва : роман / Христина Лукащук ; передм. І. Карпи ; худож. Х. Лукащук. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 240 с. : іл.

ISBN 978-966-14-4699-0

Марті є чим поділитися з подругами. Їхні посиденьки — таке собі «Секс і місто» по-українськи. Але їй нема чим похвалитися: закохуватися в одружених чоловіків — Мартина карма. Коли вони з Остапом планували власне весілля, вона й гадки не мала, що десь під Івано-Франківськом на нього чекає жінка та двійко діток… Другий, Павло, нічого не приховував, але розлучатися не схотів. Чим закінчаться Мартині спроби номер три й чотири, якщо достеменно відомо, що п'ятої не буде?

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

Спонсори та партнери конкурсу «Коронація слова»

kraft foods

ІНТЕР

Міжнародний Благодійний Фонд Тетяни Лисяк
МИСТЕЦЬКА СКАРБНИЦЯ

Миронівський Хлібопродукт

Відродження
міжнародний фонд
INTERNATIONAL RENAISSANCE FOUNDATION

b&h
film distribution company

HARARUK

Coca-Cola

METRO

Славутич

Благодійна поштова листівка

DIPLOMAT SERVICE

Stella Shakhovskaya

EXCLUSIVE STYLE

ЧИТАЙКА

MANDRY

ДОРАДО-ДРУК

Obreey Store

Інформаційні партнери

День
ЩОДЕННА ВСЕУКРАЇНСЬКА ГАЗЕТА

Укрінформ
UKRINFORM

Літературна Україна

Хрещатик

ВВ Вечірні вісті
www.gazetavv.com

epa fm

BUSINESS CLASS

Slavuta

Друг читача

Гучні імена

Буквоїд

Радіо ВХ 101.7 fm

Главред

Час і Події

Високий Замок

ВІД ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ «КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХОРОШІ ДІВЧАТКА ПОТРАПЛЯТЬ У РАЙ, ПОГАНІ — В ІСТОРІЮ!

Оля була поганою: поганою для мами, що пестила лише молодших дітей, поганою для школи — таким медалей не дають… Тож мала всі шанси або вскочити у халепу, або… щось змінити на цій кулі! А поки що наша героїня накликає на себе гнів рідної неньки спробою повернути новонародженого братика туди, де він начебто взявся, — під скирту, тікає з дому, змінює школу, а чорна карма притягує негаразд за негараздом… Та якщо вже Бог поцілував дитину в тім'ячко, вона вистоїть, витримає всі випробування!

ТРИ ЖІНКИ. ТРИ МРІЇ. ЗДІЙСНИТЬСЯ ЛИШЕ ОДНА

Вчителька німецької Галина й гадки не мала, що під старість закрутить роман із колишнім однокласником і, ставши тягарем для дорослого сина, шукатиме долі та євро в Німеччині. Та краще вже працювати прибиральницею в домі берлінської багатійки, аніж у рідній школі…

Колишня танцівниця Наталка називає своє гастарбайтерство берлінським джайвом: нові краєвиди, одружені чоловіки, наші та іноземці, — закордонне життя вирує, а вона все плекає свою мрію всиновити сирітку…

У Лариси дитинка вже є, а от утримувати її матері-одиначці не до снаги. Виховуючи вередливих маленьких німчиків, вона засинає і просинається з єдиною думкою — побачити і притиснути до серця свого сина, а не чужого…